

Těch je vítězství,
kdo dobře dovedou
šipy mířit
a řadit se v klínový šik.

24 Je nebezpečné
klopýtnout nohou,
když do boje běžíš.
To listivé norny ti
nástrahy chystají,
chtějí tě zraněného zřít.

25 Ať učeše se
a umyje rek
a ráno se nasytí.
Nikdo neví,
kde večer ho stihne.
K neštěstí vede nedbalost.“

Sigurd svedl velkou bitvu s Hundingovým synem Lyng-
vim a s jeho bratry. V té bitvě padl Lyngví a tři jeho bratři.

Po bitvě pravil Regin:

26 „Teď krvavý orl
ostrým mečem
je v záda Sigmundova
vraha vřezán.
Sotva hrdina
slavnější kdy
zasytil havrany,
zkrvavil zem.“

PISEŇ O FÁFNIM

Sigurd odjel domů k Hjálprekovi a tu ho popouzel Regin, aby zabil Fáfniho. Sigurd a Regin se vydali na Gnitskou pláň a našli stopy, které Fáfni zanechal na místě, kudy se ubíral k vodě. Sigurd vyhloubil na cestě velikou jámu a sestoupil do ní. A když Fáfni slezl se zlatého pokladu, chrлил jed a ten padal Sigurdovi na hlavu. A když se Fáfni plazil přes jámu, zasadil mu Sigurd mečem ránu do srdce. Fáfni se zachvěl a bil hlavou i ocasem. Sigurd vyskočil z jámy a tu hleděli jeden na druhého.

O Fáfniho smrti.

Fáfni:
1 „Mládče, mládče,
kterému muži ses zrodil,
kterého siláka jsi syn?
Ve Fáfním jsi ocel
svou ostrou zbarvil,
svůj meč jsi mi v srdce vetkl.“

Sigurd zatajil své jméno, protože se za starých časů věřilo, že slovo umírajícího má velkou moc, prokleje-li takový muž nepřítele jeho jménem.

2 Sigurd:
„Ztepilým jelenem
mě zovou lidé,
jsem bez matky muž.“

Otce nemám,
jak jiní mají,
a chodím stále sám.“

3 Fáfni:
„Nemáš-li otce,
jak jiní mají,
jakým ses zázrakem zrodil?“

4 Sigurd:
„Známo ti sotva je
jméno mého rodu
a stejně já sám:
Sigurd se jmenuji,
Sigmund můj otec slul,
svou zbraň jsem zbrotil tvou krví.“

5 Fáfni:
„Kdo tě popudil,
kdo tě přiměl,
abys mi po životě pás?
Reku ostrooký,
smělého otce mělš,
po něm jsi povahu zdědil.“

6 Sigurd:
„Co mysl mi radila,
splnila ruka
a ostrý můj meč.
Málokdy je smělý
v mužných letech,
kdo měkký byl v mládí.“

7 Fáfni:
„Kdybys byl vyrostl
u věrných přátel,
jak bohatýr by ses jednou bil.

Nyní jsi zajatec
v boji jatý —
strachem se třese vždy rab.“

8 Sigurd:
„Utrháš na cti mně,
že otcovy péče jsem,
pachole, postrádal.
Rabem však nejsem,
i když jsem reky byl jat.
Sám jsi přec poznal,
že svobodný jsem.“

9 Fáfni:
„Neprávem hanu
v mých slovech hledáš.
Jen pravdu ti pravím:
zářící zlato
a prsteny zdobné
ti budou k zmaru a zhoubě.“

10 Sigurd:
„Každý bohatýr
může bohatstvím vládnout
jen do své smrti.
Jednou však jistě
odejdem všichni
odtud do Ódinovy říše.“

11 Fáfni:
„Rozsudek norny tě
na břehu stihne,
bédného blouda.
Ve vodě utone,
kdo ve větru vesluje.
Souzené smrti neunikneš.“

- 12 Sigurd:
„Pověz mi, Fáfni,
když jsi tak moudrý
a tolik toho víš:
které norny
pomoc nesou,
když matky robátka rodí?“
- 13 Fáfni:
„Různého jsou
norny rodu,
nemají společný původ.
Jedny jsou z ásů,
jiné z álfů
a některé jsou Dvalina dcery.“
- 14 Sigurd:
„Pověz mi, Fáfni,
když jsi tak moudrý
a tolik toho víš:
jak výspa sluje,
na níž krev svou smísí
Surt se slavnými ásy?“
- 15 Fáfni:
„Óskopni je výspa,
na níž se oštěpcem budou
bohové bít.
Bilröst se zřítí
pod jízdou bohů
a koně popluží v proudu vod.“
- 16 Přílbu hrůzy jsem
proti hrdinům měl,
když jsem hlídal planoucí poklad.

- Sám jsem se domníval,
že silnější všech jsem,
že se mně nemůže žádný rek rovnat.“
- 17 Sigurd:
„Přílba hrůzy však
neochrání,
když se stateční střetnou.
Když mnoho se utká
odvážných mužů,
nikdo z nich není nejzdatnější.“
- 18 Fáfni:
„Jed jsem chrlil,
když jsem chránil
po otci poklad
.....“
- 19 Sigurd:
„Jak divá saň jsi
prudce syčel
a naháněl hrůzu.
Zloba myslím vzkypí
v myslích reků
pod podobnou přílbou.“
- 20 Fáfni:
„Nyní ti radím
— a radu mou přijmi —
odjed, Sigurde, domů!
Záfné zlato
a prsteny zdobné
ti budou k zmaru a zhoubě.“

21 Sigurd:
„Dal jsi mi radu.
Já však se rozjedu
k pokladu na věsné pláni.
A ty se, Fáfni,
z posledních sil
na cestu v podsvětí připrav!“

22 Fáfni:
„Regin mě zradil,
zradí i tebe,
k zhoubě nám oběma bude.
Život mi však
utíká z žil.
Tvá moc je větší než má.“

Regin odešel, když se Sigurd chystal ubít Fáfniho, a vrátil se, když Sigurd utíral s meče krev. Regin pravil:

23 „Věčně buď zdrav,
vítězství dobyls,
ubil jsi Fáfniho.
Ze všech mužů,
jež země živí,
tys nejtvrdší rek.“

24 Sigurd:
„Je těžko vědět,
kdyby všichni se sešli
synové slavných bohů,
mysl kdo z nich
nejtvrdší má.
Odvážný je často,
kdo ostřím meče
neproklál dosud nepřítele.“

25 Regin:
„Vesel jsi, Sigurde,
těšíš se z vítězství,
jak o trávu tu utíráš meč.
Bratra mého jsi
k smrti ubil,
však na můj návod jsi jednal.“

26 Sigurd:
„Radils mi opravdu,
bych ráno sem zajel
přes horské hřebety.
Z života i pokladu
by se těšila saň,
kdybys mě byl nepoupezel.“

Tu přistoupil Regin k Fáfniemu a vyřízl mu srdce mečem, který se jmenuje Ridil, a potom se napil krve z rány.

27 Regin:
„Já půjdu spát —
ty však sed, Sigurde,
a nad ohněm opékej Fáfniho srdce.
Pochoutkou zácnou
bych se rád posilnil
po tomto krvavém pití.“

28 Sigurd:
„Daleko byls,
když v draka jsem nořil
svou ostrou ocel.
Své síly jsem sám
proti sani měřil,
když ty ses ve vřesu válel.“

- 29 Regin:
„Dlouho by ležel
lakomý drak
ve vysokém vřesu,
kdybys ocel neměl,
jíž ostří jsem ukul:
mocný můj meč.“
- 30 Sigurd:
„Mysl je lepší
než síla meče,
když udatní se utkat mají.
Odvážného muže jsem
mnohokrát viděl
vítězně tasit tupou zbraň.“
- 31 Odvážným lidem se
lépe daří
než zbabělým v boji.
Líp veselý si vždy
než smutný vede,
ať se mu cokoliv postaví v cestu.“

Sigurd nabodl Fáfniho srdce a opékal je nad ohněm. A když již myslel, že je upečeno, a když se zpěnilo krví, dotkl se ho prstem, aby se přesvědčil, zda je úplně upečeno. Spálil se však a spálený prst si vstrčil do úst. A když mu krev z Fáfniho srdce přišla na jazyk, tu porozuměl řeči ptáků a slyšel, jak jich několik žvitoří v křovi.

- 32 První pták:
„Sigurd zde krví
postříkán sedí,
Fáfniho opéká
na ohni srdce.“

Moudrým by zdál se mi
prstenů dárcce,
z života pramene
kdyby sousto pozřel.“

- 33 Druhý pták:
„Zde Regin leží
a radu hledá,
jak oklamat muže,
který mu věří.
Ve své zlobě
zlá slova spřádá,
proradný kovář,
pomstít chce bratra.“

- 34 Třetí pták:
„Hlavu ať setne
proradnému starci
a pošle ho v podsvětí!
Vším zlatem pak
bude vládnout,
pokladem, který pod Fáfním ležel.“

- 35 Čtvrtý pták:
„Moudrý by byl,
kdyby užít uměl
dobrých rad,
jež právě dostal,
na sebe myslil
a nasýtil havrany.
Vlka po uších
vždycky poznáš.“

- 36 Pátý pták:
„Není tak moudrý
bohatýr mladý,

vůdce vojů,
jak se mi jevil,
když jednoho bratra
mečem ubil,
druhému však
daruje život.“

37 Šestý pták:
„Strašně je nemoudrý,
stále-li šetří
nebezpečného nepřítele.
Tam Regin leží,
zradu snuje.
Nástrahu však nevidí rek.“

38 Sedmý pták:
„Hlavu ať usekne
chladnému obru
a zlata ho zbaví:
jen jemu pak bude
poklad patřit,
ježž Fálini v své moci měl.“

39 Sigurd:
„Sotva mi osud
tak zlý je určen,
by Regin mě ubil,
neboť brzo odtud
oba bratři
v podsvětí půjdou.“

Sigurd uťal Reginovi hlavu a potom pojedl Fálinio srdce
a napil se krve obou bratří. A tu uslyšel, jak ptáci říkají:

40 „Svaž, Sigurde,
prsteny světlé

— není královské
naříkat strachy —
nevěstu znám
nejkrásnější,
zdobenou zlatem;
ji získat hled.

41 Ke Gjúkovi vedou
vlhké stezky,
k nim ukazuje
rekovi osud —
tam mocný kníže
má mladou dceru,
za svatební dar ji
můžeš svou zvat.

42 Sň se tyčí
na Híndské skále,
zvenčí ji oheň
obklopuje.
Zdatní muži ji
zrobili celou
ze zářivého
ryzího zlata.

43 Na skále vysoké
valkyrje spí.
Kolem ní planou
plameny ohně.
Ygg ji zranil —
jiné ubřjela
bohatýry,
než bůh chtěl bitev.

Pannu spatříš
pod přilbou, reku,
jak když na Vingskornim
z války jela.
Ze spánku však nevzbudíš
Sigrdrifu,
dokud norny
neurčí čas.“

Sigurd jel po Fáfnio stopách k jeho přibytku a našel ho otevřený. Dveře a veřeje byly ze železa. Železné byly též všechny trámy domu, který byl vystaven pod zemí. Tam našel Sigurd nesmírné množství zlata a naplnil jím dvě truhly. Vzal tam též přilbu hrůzy a zlaté brnění a meč Hrotti a mnoho jiných pokladů a naložil vše na Grana. Kůň však nechtěl z místa, dokud Sigurd na něho nevsedl.

PISEŇ O SIGDRIFĚ

Sigurd jel na Hinský vrch a zamířil k jihu do Francké země. Na hoře spatřil velké světlo, jako kdyby hořel oheň, a záře od něho stoupala až k nebi. A když k němu přijel, tyčil se tam hrad, ohrazený štíty, a z něho vlála korouhev. Sigurd vešel do hradu a viděl tam ležet muže, který spal v plné zbroji. Šňal mu s hlavy přilbu a tu viděl, že to je žena. Brnění bylo těsné, jakoby přirostlé k tělu. Sigurd rozsekl Gramem brnění od otvoru u hlavy až dolů a oba rukávy a šňal s ženy brnění. Dívka procitla a posadila se a spatřivši Sigurda pravila:

1 „Kdo krunýř mi rozsekl?“
Jak mi spánek spad s očí?
Kdo strhl se mne
siná pouta?

Sigurd odpověděl:
„Sigmundův syn,
jenž svého meče
hrotem připravil
havranům kořist.“

2 Brynhild:
„Dlouho jsem spala,
dřímala dlouho,
dlouhý je lidský žal.